

UZASADNIENIE

DO PROJEKTU UCHWAŁY

RADY MIASTA POZNANIA

w sprawie **nazwania skweru imieniem Ireny Sendlerowej.**

Skwer ten pozostaje własnością Miasta Poznania.

Skutki finansowe podjęcia przez Radę Miasta Poznania niniejszej uchwały ograniczone będą do kosztów oznaczenia skweru tablicami z jego nazwą.

Irena Sendlerowa urodziła się 15 lutego 1910 roku w Warszawie.

W 1939 roku Irena Sendlerowa skończyła polonistykę na Uniwersytecie Warszawskim. W trakcie studiów sprzeciwiła się wprowadzeniu tak zwanego getta ławkowego, ze co została wyrzucona ze studiów, na które mogła wrócić dopiero w 1938 roku. Pracowała przed wojną w Sekcji Pomocy Matce i Dziecku przy Obywatelskim Komitecie Pomocy Społecznej, a potem w Wydziale Opieki Społecznej. Po wybuchu II wojny światowej Irena Sendlerowa nadal zajmowała się pomocą społeczną, pomagając najbiedniejszym rodzinom, chorym polskim żołnierzom powracającym z niewoli niemieckiej, ratując młodzież od wywożenia na roboty do Niemiec.

Jako pracownik ośrodka pomocy społecznej otrzymała przepustkę do getta, gdzie nosiła Gwiazdę Dawida jako znak solidarności z Żydami oraz jako sposób na ukrycie się wśród społeczności getta. W grudniu 1942 roku utworzona Rada Pomocy Żydom „Żegota” mianowała ją szefową wydziału dziecięcego. Współpracowała z polską organizacją pomocową, działającą pod niemieckim nadzorem i zorganizowała przemykanie dzieci żydowskich z getta, umieszczając je w przybranych rodzinach, domach dziecka i u sióstr katolickich w Warszawie. Wiele z nich trafiło do sierocińców prowadzonych przez siostry franciszkanki. Przez cały czas trwania akcji wyprowadzania dzieci z getta Irena Sendlerowa prowadziła ich kartotekę, zapisując ich dane na małych rulonikach papieru. Karteczki te zostały potem zakopane w słoiku pod jednym z drzew w ogródku jednej z łączniczek.

Irena Sendlerowa za swoją działalność została aresztowana w 1943 roku przez Gestapo, była torturowana i skazana na śmierć. „Żegota” zdołała ją uratować, przekupując niemieckich

strażników. Była jedyną osobą, która wiedziała, gdzie są uratowane dzieci. W ukryciu, pod pseudonimem „Jolanta”, dalej pracowała nad ocaleniem żydowskich dzieci – uratowała ich około 2, 5 tysięcy.

Kiedy w 1944 roku wybuchło Powstanie Warszawskie, Irena Sendlerowa zgłosiła się jako pielęgniarka do najbliższego punktu sanitarnego. Opiekowała się rannymi w powstańczym szpitalu.

Po wojnie pracowała na rzecz dzieci, m.in. tworzyła domy sierot, pracowała w Wydziale Zdrowia i Opieki Społecznej, powołała Ośrodek Opieki nad Matką i Dzieckiem – instytucję pomocy rodzinom bezrobotnym, powołała pismo „opiekun społeczny”, była jednym z założycieli Ligii do Walki z Rasizmem. Pracowała w szkołach medycznych.

Ostatnie lata życia spędziła w gościnie w domu prowincjalnym Bonifratrów w Warszawie. Zmarła 12 maja 2008 roku w Warszawie.

Została uhonorowana m. in.: medalem Sprawiedliwy wśród Narodów Świata w 1965 r., Orderem Orła Białego w 2003 r. oraz Orderem Uśmiechu w 2007 r.

8 czerwca 2017 r. Sejm RP ustanowił rok 2018 Rokiem Ireny Sendlerowej.

na sesji RMP referuje: Pan Radny Tomasz Wierzbicki